

Волонтери кажуть, що їм не страшно їхати на схід, боятися треба того, що сепаратисти можуть прийти до наших порогів

Перший заступник голови Самбірської РДА Миколай Фрей та депутат райради Віктор Брийовський повернулися із зони АТО, де були як волонтери в числі львівських самооборонівців. Для львів'ян, до яких постійно підключаються і наші, то уже 19-а подорож.

У наших земляків дос-від трішки менший, але є. У всякому випадку, коли запитали у пана Віктора, чи страшно їхати туди, де стріляють, де невідомо що може трапитися будь-якої хвилини, той відповів: "Не страшно. Страшно буде тоді, коли сепаратисти прийдуть до наших порогів". І в цих словах прочитали абсолютно усе: не треба сидіти на дивані і ковтати валідол від картинок у телевізорі. Треба допомагати бійцям у боротьбі з ворогом. А допомогти може кожен - поділившись продуктами, грішми чи зібратися, сісти у тісну машину і поїхати на схід з гуманітарною місією... Коли запитали у Віктора, як у сім'ї реагують на те, що їде у небезпечну зону, відповів, що у родині знають: коли щось задумав, довершить. І буде там, де найскладніше. На Майдан поїхав одним із перших.

Ми про тісний бусик згадали, у якому одразу їхало 18 осіб. Це не тільки волонтери, це були й учасники мистецької самодіяльності, які вивчили гарний вертеп з політичним присмаком і везли його на схід. Виступали артисти (хоча зовсім не артисти, але у ширості почуттів не відрізнялися від справжніх), у школах, в інтернатах, в училищах і на передовій. Навіть показали дійство для чотирьох бійців на найбільш наближеному до фронту блок-пості. Хлопці сльози витирали від такого дійства. Та навіть якби один боєць був, то і йому хлопці готові були розповісти про Народження Ісуса. Трохи інше сприйняття в інших закладах. Наприклад, в училищі медицини байдужих юначих очей було предостатньо - ну, не сприймають вони нашого, українського і християнського. Тому й політичний вертеп видався їм чудернацьким, а то і ворожим. Хтось почувши, що Путіна "ображають", виходив із залу. Ну, що вдієш, ми - різні. А у одній із шкіл, каже пан Віктор, уже й артисти сліз не втримали. Після дійства хлопчина років чотирнадцяти звівся з місця і голосно вигукнув "Слава Україні". А волонтери подумали, що заради таких хлопчаків нам треба жити, гнати ворога і вірити - так само, як вірить він. А ще один юнак у прифронтовій Авдіївці, вів розповідь пан Брийовський, одного разу вивісив на обійсті український прапор. Місцеві сепаратисти його зняли, хлопець вдруге так само вчинив, але і цього разу сепаратисти не полінувалися. А третій прапор, який хлопець знову виставив на оглядини і на свідчення того, що то українська земля, уже привезли йому наші волонтери. Прикро вражає солдатів та волонтерів почасти байдуже ставлення тамтешніх мешканців до всього, що відбувається. Зрештою, як і ставлення окремих наших

Написав

Понеділок, 01 лютого 2016, 16:24 -

земляків на Самбірщині до прохань волонтерів. Чого гріха таїти, дехто у теплій і ситій хаті не хоче поділитися своїм статком з бійцями, яким холодно, а інколи і голодно, розповідає Віктор Брийовський. І додає: до тих чотирьох бійців, яким самооборонівці подарували вертеп, два місяці ніхто з волонтерів не заїжджав. Але ж це чиїсь сини... Та чого чиїсь, вони - наші...

Тепер про фінанси. Орховичі та Никловичі здали 1728 грн., Нижнє - 543, Ваньковичі - 1675, Купновичі - 530, Роздільне - 958, Колбаєвичі, Чайковичі - 1730, Острів - 1500, Чернихів - 1000, Хлопчиці, Луки - 3600, Новосілки - 1430, Долобів - 3800, Вошанці - 4000, Подільці - 500, Погірці - 500 гривень.

Роман ІВАНЧУК.